

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka, v právní věci žalobce **D.M.** nar. XX, trvale bytem XX, právně zastoupen Mgr. Martinem Laipoldem, advokátem, U Plynárny 99, 101 00 Praha 10, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, IČ 71214011, Budějovická 7, 140 96 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, čj. 16819-3/2012-900000-302,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2012, čj. 16819-3/2012-900000-302, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 14. 3. 2012, čj. 1400-3/2012-200100-21, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Celního úřadu Česká Lípa ze dne 3. 7. 2006, čj. 3478/06-1562-01.

[2] Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že pravomocným rozhodnutím Celního úřadu Česká Lípa ze dne 24. 10. 2007, čj. 7061/07-156200-021 (správně mělo být ze dne 3. 7. 2006, čj. 3478/06-1562-01) byla nařízena exekuce na přikázání pohledávky na peněžní prostředky odvolatele na bankovním účtu k vymožení pohledávky v rámci mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek. Žalobce podal do napadeného rozhodnutí odvolání, kdy nesouhlasí s výkladem prvoinstančního správního orgánu, který odmítl zkoumat námitky odvolatele spočívající ve skutečnosti, že mu exekuci titul nebyl doručen v českém jazyce. Žalobce se dovolává judikátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 48/2007,

ze kterého vyplývá, že správce daně má povinnost zkoumat skutkový stav při svém rozhodnutí i v otázce doručování exekučního titulu.

[3] Podle žalovaného nový výklad právních norem nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. To, zda má správní orgán pravomoc ke zkoumání doručení zahraničního exekučního titulu v jazyce, kterému dlužník rozumí, bylo otázkou právního výkladu příslušných ustanovení a tedy i právního hodnocení skutkového stavu podle tehdy ustáleného výkladu. Z toho plyne, že nový výklad, provedený Evropským soudním dvorem a Nejvyšším správním soudem není novou skutečností, kterou je možné považovat za důvod pro povolení obnovy řízení. Nedoručení exekučního titulu v českém jazyce žalobci jistě není novou skutečností, neboť tato skutečnost byla odvolateli známa již v okamžiku doručení. Odvolateli nic nebránilo, aby namítal tuto skutečnost již ve vlastním řízení, a proto se nejedná o skutečnost, kterou nemohl odvolatel bez zavinění uplatnit.

[4] Žalovaný rovněž neshledal naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení podle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Předběžnou otázkou je taková otázka, jejímž zodpovězením je podmíněno rozhodnutí ve věci. Pro povolení obnovy dle zmiňovaného ustanovení je podmínkou skutečnost, že původní rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na napadené rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení. Napadené rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo, však nezáviselo na posouzení předběžné otázky, tudíž nejsou naplněny podmínky pro povolení obnovy dle ustanovení § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu.

[5] Žalovaný dále konstatoval, že nejsou ani splněny podmínky pro postup podle ustanovení § 121 daňového řádu. Nový výklad právních norem nemůže být dostatečným důvodem pro nařízení přezkoumání napadeného rozhodnutí. Důvodem k nařízení přezkumného řízení je nezákonnost rozhodnutí, tedy jeho rozpor se zákonem. Z obecného právního principu, respektovaného u přezkumných řízení v jiných typech řízení, a ze samotné podstaty tohoto dozorčího prostředku plyne, že soulad se zákonem je třeba posuzovat podle právního stavu v době vydání rozhodnutí a nikoliv podle stavu právní úpravy účinné v době zjišťování splnění podmínek pro nařízení přezkumného řízení. Jestliže vlivem judikatury dojde k nutnosti změny správní praxe či změně náhledu na výklad nebo aplikaci nějaké právní normy, mohou být účinky takových změn orientovány pouze do budoucna. V opačném případě by šlo, stejně jako u právních norem, o zakázané retroaktivní účinky. Změna právního výkladu nemůže být tedy dostatečným důvodem ani pro povolení obnovy řízení ani pro nařízení přezkumného řízení. Povinnost správních orgánů či soudů postupovat podle nových právních výkladů nastává až okamžikem vyhlášení takového výkladu ve správním soudnictví a tyto výklady mohou být závazné až v probíhajících či dalších v budoucnu zahajovaných obdobných řízeních. ČR není povinno zpochybňovat rozhodnutí vydané tehdy v dobré víře. V podrobnostech odkazuje žalovaný na rozsudek soudního dvora ze dne 11. 12. 2007, Skoma-Lux, C-233/08.

II.

[6] Žalobce včas podanou žalobou napadl citované rozhodnutí žalovaného, neboť má za to, že důvody pro obnovu řízení v dané věci jsou dány. Tyto důvody spatřuje ve skutečnosti, že Celní ředitelství Ústí nad Labem v řízení čj. 429/2012-200100-21 akceptovalo rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 48/2007, kterým byla definována povinnost cizozemských orgánů doručovat jejich rozhodnutí občanům ČR v jejich mateřské řeči tj. v českém jazyce. Podle žalobce tak došlo k naplnění § 171 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“), tj. že nastala situace, kdy je žalobci umožněno navrhopvat s ohledem na citovaný rozsudek správnímu orgánu provedení důkazu ohledně toho, v jaké formě byl doručen daňový výměr Hauptzollamt Waltersdorf čj. S 0330 22014 06 1999 4700. Žalobce poukazuje na to, že vznášel od počátku námitku nedoručení daného rozhodnutí a to ani v českém jazyce. S ohledem na právní názor správce daně, že podle § 6 odst. 1 zákona č. 191/2004 Sb. nepřísluší správci daně jakkoliv zkoumat zahraniční exekuční titul, správce daně neprovedl v předmětném správním řízení žádný důkaz o způsobu a formě doručení předmětného zahraničního výměru žalobci. Nyní již správce daně tento důkaz provést může, neboť mu to ukládá právní výklad českých právních norem provedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR sp. zn. 5 Afs 48/2007. Jedná se tedy o důkaz, který doposud nebyl v řízení posuzován a nemohl být v řízení správcem daně uplatněn, neboť zastával správce daně chybný právní názor.

[7] Žalobce je dále přesvědčen, že tu jsou i důvody pro obnovu řízení ve smyslu § 171 odst. 1 písm. d) daňového řádu, a to z tohoto důvodu, že vydání jakéhokoliv rozhodnutí ve správním řízení vedeném u Celního úřadu Česká Lípa čj. 3478/06-1562-01 předcházelo posouzení předběžné otázky, a to otázky, zda je daňový výměr způsobilý ve smyslu zákona č. 191/2004 Sb. být exekučním titulem.

[8] Žalobce dále nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že přezkum správním orgánem dle § 121 daňového řádu není možný, neboť správní úřad má povinnost se řídit judikátem až okamžikem jeho zveřejnění, a jiný výklad by znamenal nepřipustnou retroaktivitu. Žalobce má za to, že náš právní řád není založen na precedentním systému, a tedy judikatura nevytváří „nové“ právo, ale pouze upřesňuje nebo napravuje špatný výklad platného práva. Tedy pokud Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozhodnutí, že je povinnost správního úřadu zkoumat, zda bylo doručováno rozhodnutí zahraničního správního orgánu občanu České republiky v českém jazyce, tak to neznamená, že by před vydáním tohoto judikátu uvedená povinnost neexistovala. Citovaný rozsudek naopak potvrzuje, že povinnost za působnosti daného právního předpisu existovala, a pokud ji správní orgán neplnil, tak se jedná o chybný výklad práva správním orgánem. Nelze tedy považovat aplikaci citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu za nepřipustnou retroaktivitu, ale je nutné posoudit, zda daný rozsudek je ve smyslu § 121 daňového řádu důvodem pro přezkum doposud vydaných rozhodnutí správního orgánu, které rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odporují.

III.

[9] Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež činí součástí tohoto vyjádření. Žalovaný setrvává na svém právním názoru, že v projednávané věci nebylo možné povolit obnovu řízení z důvodu, které žalobce uvedl. Obnova řízení směřuje k nápravě pravomocně ukončeného řízení, a to pokud jde o nedostatky ve skutkovém stavu a nikoli k nápravě právního hodnocení skutkového stavu. Nedoručení

správcem daně vykonávaného exekučního titulu cizozemského orgánu v českém jazyce není novou skutečností ve smyslu § 171 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Žalovaný rovněž setrvává na svém právním názoru ohledně povolení obnovy s odkazem na ust. § 171 odst. 1 písm. d) daňového řádu, když vydání exekučního příkazu nezáviselo na posouzení předběžné otázky.

[10] Pokud jde o žalobní námitku týkající se přezkoumání napadeného rozhodnutí z moci úřední podle § 121 daňového řádu, žalovanému není známo, že by správní, resp. právní praxe postupovala ve smyslu žalobních námitek. Žalovaný je naopak přesvědčen, že nový výklad právních norem příslušnými soudy nemůže být důvodem pro nařízení přezkoumání pravomocných rozhodnutí, což Nejvyšší správní soud již judikoval, např. v rozhodnutí sp. zn. ze dne 10. 2. 2010, 1 Afs 2/2010 a v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005-86 a ze dne 21. 10. 2008, čj. 6 As 7/2005-97. Na podporu svého tvrzení žalovaný již v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 12. 2007, Skoma-Lux, C-233/08. Žalobce přitom požadoval obnovu exekučního řízení pravomocně skončeného v roce 2006, resp. přezkoumání pravomocného rozhodnutí z roku 2006.

IV.

[11] Krajský soud o žalobě zahájil řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v rozsahu a z hlediska námitek žalobce; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V.

[12] Soud z obsahu celního spisu zjišťuje, že Celní úřad Česká Lípa dne 3. 7. 2006, pod čj. 3478/06-1562-01, vydal vůči žalobci jako dlužníkovi exekuční příkaz na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníka na účtech vedených u Československé obchodní banky, a.s. k vymození pohledávky v celkové výši 5.844.171,54 Kč, a to z toho důvodu, že dlužník nezaplatil v plné výši daňový výměr ze zahraničí – vykonatelný nedoplatek, stanovený Celním úřadem: Hauptzolamt Waltershof čj. S 0330 22014 06 1999 4700, ze dne 30. 6. 1999. O odvolání žalobce proti citovanému exekučnímu příkazu bylo rozhodnuto Celním ředitelstvím v Ústí nad Labem ze dne 22. 6. 2006, pod čj. 7982/06-200100-21 tak, že byly změněny údaje o rodném čísle žalobce, nicméně ostatní údaje napadeného rozhodnutí zůstaly nezměněny.

[13] Podáním ze dne 20. 1. 2012 žalobce navrhl obnovu řízení vedených Celním úřadem Česká Lípa na základě udělených kompetencí v oblasti cel a spotřebních daní podle § 2 odst. 4 zákona č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek z provedení mezinárodní pomoci při vymáhání úhrady zahraničního daňového výměru S 0330 22014 06 1999 4700, ze dne 30. 6. 1999, vydaným Celním úřadem Hauptzolamt Waltershof (evidovaného pod RK 039199/1999-G 202) vůči dlužníkovi, vyjma řízení u Celního úřadu Česká Lípa čj. 4941/2011-1562-02 a u Celního ředitelství Ústí nad Labem pod čj. 429/2012-200100-21. V návrhu žalobce poukázal na to, že na základě rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2012, čj. 429/2012-200100-21, vyšly najevo nové skutečnosti spočívající v právní závaznosti české judikatury i pro daňová řízení k provedení mezinárodní pomoci při vymáhání finančních pohledávek podle zákona

č. 191/2004 Sb., když byl akceptován rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 48/2007. Jelikož v době řízení vedeného u Celního úřadu Česká Lípa sp. zn. 7061/07-156200-021 ve spojení s řízením vedeného u Celního ředitelství Ústí nad Labem čj. 10747/07-200100-21 a řízení vedeného u Celního úřadu Česká Lípa čj. 3478/06-1562-01 ve spojení s řízením vedeného u Celního ředitelství Ústí nad Labem čj. 7982/06-200100-21 neexistovalo rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2012, čj. 429/2012-200100-21 ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 5 Afs 48/2007, nemohl žalobce použít tyto skutečnosti v uvedených daňových řízeních.

[14] O tomto návrhu rozhodlo Celní ředitelství Ústí nad Labem dvěma rozhodnutími ze dne 14. 3. 2012, kdy rozhodnutím pod čj. 1400-3/2012-200100-21 zamítl návrh na obnovu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím Celního úřadu Česká Lípa ze dne 3. 7. 2006, čj. 3478/06-1562-01, a rozhodnutím pod čj. 1400-2/2012-200100-21 zamítl návrh na obnovu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím Celního úřadu Česká Lípa ze dne 24. 10. 2007, čj. 7061/07-156200-021. V obou těchto rozhodnutích, jež jsou svým obsahem totožná, Celní ředitelství Ústí nad Labem konstatovalo, že podstatou rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 5 Afs 48/2007, je výklad právních předpisů týkající se oprávněnosti českých správních úřadů k ověřování zahraniční dokladu o vymahatelnosti pohledávky (exekučního titulu). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku v návaznosti na judikaturu Evropského soudního dvora vyslovil, že české správní orgány mají pravomoc ověřovat, zda opatření k vymáhání pohledávky byla řádně provedena v souladu s právními předpisy členského státu, mezi něž patří i doručení exekučního titulu dožadovanými orgány. Celní ředitelství v řízení zakončeném rozhodnutím ze dne 13. 1. 2012, čj. 429/2012-200100-21, akceptovalo názor Nejvyššího správního soudu a k námitkám žalobce ověřilo, že opatření k vymáhání pohledávky nebylo řádně provedeno v souladu s českými právními předpisy, a proto rozhodlo o zrušení prvoinstančního exekučního příkazu. Podle žalovaného ustanovení daňového řádu týkající se obnovy řízení míří na otázky skutkové, nikoliv právní. Rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2012, čj. 429/2012-200100-21, není novou skutečností ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Navrženy důvod obnovy řízení je pouze jiným výkladem právních předpisů, který nelze považovat za novou skutečnost.

[15] Proti oběma rozhodnutím Celního ředitelství Ústí nad Labem podal žalobce odvolání, a to z důvodů, jež následně promítl i do námitek obsažených v nyní posuzované žalobě. Tj. měl za to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 5 Afs 48/2007, je podle něho novou skutečností, jež měla být zohledněna jako důvod obnovy řízení, dále namítl, při zjišťování skutkového stavu ohledně doručování exekučního titulu mělo být řešeno jako předběžná otázka možnost vykonatelnosti zahraniční exekučního titulu podle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, a také, že Celní ředitelství Ústí nad Labem mělo chápat žalobcův návrh na obnovu řízení jako podnět k přezkumnému jednání podle § 121 odst. 1 daňového řádu.

VI.

[16] Krajský soud se nejprve zabýval rozporem obsaženým v napadeném rozhodnutí, když podle výrokové části bylo rozhodováno o rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem

ze dne 14. 3. 2012, čj. 1400-3/2012-200100-21, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení pravomocného rozhodnutí Celního úřadu Česká Lípa ze dne 3. 7. 2006, čj. 3478/06-1562-01, nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je odkazováno na zamítnutí návrhu na obnovu řízení pravomocného rozhodnutí Celního ředitelství Česká Lípa ze dne 24. 10. 2007, čj. 7061/07-156200-021.

[17] Vzhledem k tomu, že tento nedostatek nebyl žalobcem namítán, byl soud povinen zkoumat tuto skutečnost toliko z pohledu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tedy zda daná vada projevující se nesrozumitelností nebo nedostatkem důvodů rozhodnutí má za následek stav, kdy by fakticky nebylo možné dané rozhodnutí přezkoumat.

[18] Za projev nesrozumitelnosti rozhodnutí se zpravidla označují případy, kdy odůvodnění rozhodnutí nedává smysl (je v pravém slova smyslu nepochopitelné), dále v rozhodnutí není odlišen výrok a odůvodnění, rozhodnutí obsahuje zásadní rozpor výroku a odůvodnění (rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je rušeno odůvodněním rozhodnutí odvolacího orgánu, nikoli výrokem; výrok se týká pouze části návrhu, zatímco odůvodnění se zabývá celým návrhem; odvolací orgán formuloval výrok rozhodnutí jako by se jednalo o prvostupňové rozhodnutí), výrok je nesrozumitelný (výrok je logicky rozporný, případně vykazuje zásadní vady). Soud z napadeného rozhodnutí zjišťuje, že jeho výroková část obsahuje označení správce daně, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, označení příjemce rozhodnutí, výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, označení prvoinstančním rozhodnutím napadeného odvoláním i způsobu, jak o tomto odvolání bylo rozhodnuto. Výrok rozhodnutí tedy odpovídá požadavkům § 102 odst. 1 a § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu a současně je z něho plně seznatelné, který správní orgán, o jaké věci a jakým způsobem rozhodl. Stejně tak obsah odůvodnění z hlediska právní argumentace v něm obsažené koresponduje s podaným odvoláním i předchozím prvostupňovým rozhodnutím označeným ve výroku. Napadené rozhodnutí tak nelze hodnotit jako nesrozumitelné.

[19] Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů byla judikaturou shledána v případech, kdy odůvodnění rozhodnutí neobsahuje informace (všechny nebo jejich významově podstatnou část), aby bylo možno pochopit, proč bylo ve věci rozhodnuto určitým způsobem, anebo se nedostává zohlednění kritérií, které zohledněny být musely (např. opomenutí zákonem stanovených hledisek, jež je třeba vyhodnotit při ukládání sankce). Z porovnání napadeného rozhodnutí s odvoláním žalobce je zřejmé, že žalovaný se vypořádal se všemi námitkami, své závěry odůvodnil, právní názor žalovaného je zřejmý a srozumitelný. Soud proto neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ani pro nedostatečné odůvodnění.

[20] K této otázce tak soud uzavírá, že nesprávné označení rozhodnutí Celního ředitelství Česká Lípa exekučním příkazem ze dne 24. 10. 2007, čj. 7061/07-156200-021, je sice vadou napadeného rozhodnutí, nikoli však v intenzitě způsobující jeho nepřezkoumatelnost.

VII.

[21] Otázku oprávněnosti návrhu na obnovu řízení soud posoudil v souladu s § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, podle kterého *řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové*

skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

[22] Obnova řízení jako mimořádný opravný prostředek (v případě obnovy na žádost účastníka) a dozorčí prostředek (v případě obnovy z moci úřední) umožňuje z důvodu skutkových omylů zjištěných až po právní moci rozhodnutí znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak překážku věci rozhodnuté (*rei iudicatae*). Při obnově řízení za zákonem splněných podmínek tak lze akceptovat i skutečnosti nebo důkazy, které vyšly najevo až po ukončení původního řízení. Pod skutečnostmi a důkazy je přitom třeba rozumět prostředky osvědčující reálně existující věci, práva či děje. Soubor skutečností a důkazů utváří podobu skutkového stavu, jenž je v rozhodovacím procesu následně hodnocen a posuzován skrze normy platného práva. Skutkový stav tak není tvořen právními normami, není tvořen ani právními názory v žádné z podob, ve kterých se mohou vyskytovat (judikatura, doktrína, interní směrnice apod.).

[23] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 5 Afs 48/2007-173 (publ. ve Sb.NSS č. 2053/2010), přijal následující závěry:

I. Směrnicí Rady 76/308/EHS o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření, ve znění směrnice Rady 2001/44/ES (do českého právního řádu implementována zákonem č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek) lze aplikovat i v případě, že české správní orgány poskytují pomoc při vymáhání exekučního titulu vydaného správními orgány členského státu Evropské unie v době před 1. 5. 2004 (tj. přede dnem přistoupení České republiky k Evropské unii).

II. Zákon č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, a zejména jeho § 6 odst. 1, je třeba vykládat ve světle závěrů vyslovených Soudním dvorem Evropské unie v rozsudku ze dne 14. 1. 2010, Kyrian (C- 233/08). Z uvedeného rozsudku Soudního dvora plyne, že v případě, že je dožádaným orgánem ve smyslu zákona č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, český správní orgán, nemají české soudy v zásadě pravomoc k ověření věcné správnosti exekučního titulu. Naproti tomu v případě, že je k českému soudu podána žaloba směřující proti zákonnosti takových opatření k vymáhání pohledávky, jako je doručení exekučního titulu, je uvedený soud oprávněn ověřit, zda tato opatření byla provedena v souladu s českými právními předpisy.

III. K tomu, aby v rámci vzájemné spolupráce zavedené zákonem č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, mohl příjemce exekučního titulu uplatnit svá práva, musí mu být tento doklad doručen v úředním jazyce členského státu, ve kterém má sídlo dožádaný orgán, případně v jazyce, kterému rozumí. V případě vymáhání německého daňového výměru českými celními orgány tak musí být předmětný exekuční titul doručen v úředním jazyce České republiky. K tomu, aby postačovalo doručení v jiném jazyce, by muselo být prokázáno, že příjemce exekučního titulu tomuto jazyku rozumí.

IV. Výjimka uvedená v § 3 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, podle níž správce daně může v odůvodněných případech upustit od toho, aby listinné důkazy byly opatřeny úředními překlady, musí být vykládána tak, že umožňuje upustit od překladu listin pouze tehdy, pokud to je ve prospěch účastníka daňového řízení.

V žádném případě nemůže být této úvahy zneužito k újmě účastníka, který prohlásí, že listinám nerozumí.

[24] Jak patrně, citovaný rozsudek se vyslovuje k tomu, jak má být interpretována otázka povinnosti správních orgánů (správce daně) v případě, že české správní orgány poskytují pomoc při vymáhání exekučního titulu vydaného správními orgány členského státu Evropské unie v době před 1. 5. 2004. Jde tedy o otázku výkladu aplikace právních norem, nikoli o otázku skutkovou upínající se k řízení, jež žalobce napadl návrhem na obnovu řízení. Daný rozsudek nepředstavuje novou skutečnost či důkaz, jenž by osvědčoval realitu existující v době před rozhodnutím Celního úřadu Česká Lípa ze dne 3. 7. 2006, čj. 3478/06-1562-01.

[25] Domáhá-li se žalobce toho, aby ve světle stávající judikatury správce daně provedl v předmětném správním řízení důkaz o způsobu a formě doručení zahraničního výměru ze zahraničí – vykonatelného nedoplatku Celního úřadu Hauptzollamt Waltershof čj. S 0330 22014 06 1999 4700 ze dne 30. 6. 1999, pak nezbývá než konstatovat, že se jedná o okolnost, která byla součástí již tehdejšího rozhodování celního úřadu. Tato okolnost postrádá onen aspekt novosti, který je § 171 odst. 1 písm. a) daňového řádu vyžadován jako podmínka pro připuštění obnovy řízení. Na věci nic nemění to, že ve světle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu se dřívější postup Celního úřadu Česká Lípa jeví jako nesprávný. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že důvody pro obnovu řízení podle § 171 odst. 1 písm. a) daňového řádu v souzené věci nejsou dány.

[26] Za nepřipadnou považuje soud i námitku žalobce, že posouzení otázky, zda je daňový výměr způsobilý ve smyslu zákona č. 191/2004 Sb. být exekučním titulem, bylo předběžnou otázkou v řízení o vydání exekučního příkazu Celní úřad Česká Lípa dne 3. 7. 2006, čj. 3478/06-1562-01.

[27] Obecně lze konstatovat, že předběžná otázka je v právu otázka, kterou musí soud nebo správní úřad vyřešit v probíhajícím procesním řízení, aby mohl rozhodnout o věci samé (o předmětu řízení), a která není totožná s otázkou, o níž má být v řízení rozhodnuto. Obvykle jde o otázku, kterou samu o sobě by byl oprávněn posuzovat jiný orgán, než ten, který rozhoduje ve věci samé.

[28] V právním režimu daňového řádu je třeba vycházet z ustanovení § 99, který v odst. 1 stanoví, že *vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.* Odst. 2 pak k tomu dodává, že *správce daně si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přešůpek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*

[29] Otázka, zda zahraniční daňový výměr je způsobilý být exekučním titulem, je otázkou posouzení právní „kvality“ listinného podkladu v rámci rozhodovacího procesu správce daně. Dané posouzení nepřísluší jinému orgánu, než tomu, který ve věci rozhoduje. Skutečnost, že jiný orgán, v daném případě Nejvyšší správní soud, definuje v individuálním případě,

jaké aspekty a za jakých podmínek má správce daně při posuzování daňového výměru vydaného správními orgány členského státu Evropské unie zohledňovat, je věcí výkladu právních norem, jenž má být správci daní zastáván. V souzené věci tak nedošlo k naplnění podmínek § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť dřívější rozhodnutí Celního úřadu Česká Lípa nezáviselo na posouzení předběžné otázky, o níž by příslušný orgán veřejné moci dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.

[30] Soud nemohl přisvědčit ani žalobcově přesvědčení, že za zásah do jeho veřejných subjektivních práv je třeba považovat skutečnost, že správce daně z úřední povinnosti nezahájil přezkumné řízení ohledně doposud jím vydaných rozhodnutí, které rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odporují.

[31] Jak vyplývá z § 121 a násl. daňového řádu, z přezkoumání rozhodnutí činí daňový řád prostředek, jehož prostřednictvím může dojít ke změně nebo zrušení rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právním předpisem (§ 121 odst. 1 a § 123 odst. 5 daňového řádu). K nařízení přezkoumání rozhodnutí lze přitom přistoupit z moci úřední (§ 121 odst. 1 daňového řádu) nebo na základě podnětu (§ 121 odst. 3 a 4 daňového řádu). Jak vyplývá z řady rozsudků Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 30. 7. 2010, čj. 8 Afs 30/2010-63, ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Afs 149/2008-83, ze dne 22. 1. 2009, čj. 9 Afs 115/2008-34, ze dne 27. 8. 2008, čj. 1 Afs 124/2008- 42, ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 Afs 88/2006 - 50, všechny dostupné na www.nssoud.cz), přezkum daňového rozhodnutí je svou povahou nikoli mimořádným opravným prostředkem, mezi něž ho nesprávně zařazuje daňový řád, ale výkonem dozorčího práva, tedy nápravným prostředkem dozoru nadřízeného správce daně, přičemž zde není subjektivní právo daňového subjektu na povolení přezkoumání daňového rozhodnutí. Prostředek dozorčího práva je tradičním procesním institutem, který je v té či oné podobě obsažen v zásadě ve všech předpisech, které upravují řízení před správními orgány. Z pozitivní právní úpravy je třeba zmínit především přezkumné řízení upravené v § 94 a násl. správního řádu. Je založeno na obdobných principech jako přezkumné řízení daňové, ovšem mimo jiné s tím rozdílem, že podle § 94 odst. 1 správního řádu neshledá-li nadřízený správní orgán podnět k zahájení přezkumného řízení důvodným, sdělí tuto skutečnost podateli pouhým přípisem, který nemá ani z formálního hlediska formu rozhodnutí, proto je ze soudního přezkoumání vyloučeno.

[32] V nyní souzené věci tak není možné shledat jako důvodnou žalobcovu námitku, že správce daně z úřední povinnosti nezahájil přezkumné řízení ohledně pravomocného řízení Celního úřadu Česká Lípa dne 3. 7. 2006, pod čj. 3478/06-1562-01, neboť žalobce není nadán právním nárokem se domáhat soudní cestou, aby k přezkoumání daného rozhodnutí došlo výkonem dozorčího práva nadřízeného správce daně.

[33] Soud tak ze shora uvedených důvodů uzavírá, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného nebylo zasaženo do žalobcových veřejných subjektivních práv, jímž správní soudy poskytují svoji ochranu. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla shledána jako opodstatněná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI.

[34] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 28. června 2013

Mgr. Karel Kostecký
předseda senátu